

Teknős

*Ki lenne teknősbéka, ha választhatna?
 Egy alig mobilis kemény zsemle, egy négyvezetős sisak,
 távolról sem enyhe a kockázat, amit vállalnia kell,
 evezni a fű felé, hogy megehesse.
 Esetlenül halad, mintha egy útiládát
 vonszolna maga után, és szerény reményeit
 szinte minden lejtő megghiúsítja. Még ha gyakorlatias is,
 gyakran tengelyig elakad az élelemhez
 vezető úton. Ha minden optimális,
 kikerüli az árkot, ami a páncélját
 mélytányérrá változtatná. Ez a lányteknős
 szerencseszint alatt él, eszébe se jut,
 hogy valami lottónyeremény
 szárnyakká változtatja cserepét.
 Egyetlen szórakozása a türelem:
 az egyértelműen megzabolázott dolgok sportja.*

Roncsmentés

*A roncs
 az tény.
 Megtörtént
 a legrosszabb.
 Visszatértek
 az autómentők,
 fűtyörészve válogatnak,
 pakolják halomba
 a menthető.*

Kay Ryan (1945) amerikai költő, oktató. Mindeddig nyolc önálló, továbbá egy válogatott és új verseket tartalmazó kötete látott napvilágot. 2008 és 2010 között az USA koszorús költője volt. Verseit a váratlan képek és logikai ugrások éppúgy jellemzik, mint a meglepő rímek és ritmusok. Költészetének különös sajátossága, hogy zabolátlanul tűnő költői nyelvét képes aprólékosan komponálni, nagy sűrűségű miniatűrökké alakítani.

*Ismét hálát adva
Istennek
– a kivethető elemekért,
amelyek nem
hordozzák a fájdalmat,
– ezért a periódusos rendszerért,
amivel az autodidakta
autómentők
elgondolhatatlanná,
szerelik
az elképzelhetlent.*

Cipeljük a létrát

*Mi valóban
mindig
egy láthatatlan létrát
cipeliünk.
Csak
annyit tudunk,
hogy valami gond van:
egy értékes dolog
tönkremegy; egyszerű ajtók
bizonyulnak átjárhatatlannak.
Vagy túlpörög a testben
a motor, vagy a
súlyponton kívüli gravitáció.
Az elmében pedig
a hatótávolságon kívüli
almák
mámoros
megközelítése. Mintha
ez lenne a módja annak, hogy megússzuk
a bajt,
a mentegetőzést.*

Miért kell küzdenünk

*Ha nem küzdöttünk
teljes erőbedobással
olyan keményen, amennyire csak lehet,
akkor miként fogjuk megérezni
veszteségeink alakját,
hogyan jövünk rá, mi az, ami
a legtovább életben tart, hogy
mibe kerül nekünk a változás,
ha kimondjuk, milyen furcsa,
amikor a bajban
énünk egyik része
a másik helyébe lép,
hogy aktivál a veszteség
egy lappangó kettőst,
miként táplálkozhatunk,
ahogy a nektárból,
a szükségből.*

GYUKICS GÁBOR fordításai